

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 234/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu súdnej exekútorky JUDr. Zuzany Vicenovej v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 348EX 303/24 a proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 75Ek/676/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. apríla 2026 a doplnenou podaním doručeným 15. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom súdnej exekútorky a okresného súdu v exekučnom konaní označenom v záhlaví. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal obom orgánom konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 eur, ktoré sú povinné oba orgány zaplatiť spoločne a nerozdielne.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 18. septembra 2024 na okresnom súde návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie nepeňažnej povinnosti – písomného ospravedlnenia, ktoré je okresným súdom vedené pod sp. zn. 75Ek/676/2024.
3. Okresný súd 30. septembra 2024 poveril vykonaním exekúcie súdnu exekútorku JUDr. Zuzanu Vicenovú, u ktorej je vec vedená pod sp. zn. 348EX 303/24.
4. Povinný podal 25. novembra 2024 návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením z 11. marca 2025 návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

5. Súdna exekútorica vydala 3. septembra 2025 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami z dôchodku povinného a 13. októbra 2025 poukázala sťažovateľovi vymoženú náhradu jeho trov exekúcie ako oprávneného.

6. Sťažovateľ požiadal 21. februára 2026 okresný súd, aby postupom podľa § 32 Exekučného poriadku uložil súdnej exekútorke povinnosť vykonávať úkony na vymoženie nepeňažnej povinnosti.

7. Súdna exekútorica 26. marca 2026 vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie uskutočnením prác a výkonov. V súlade s § 192 Exekučného poriadku nariadila podľa exekučného titulu exekúciu na vymoženie písomného ospravedlnenia v znení: «*Podpísaný [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa týmto ospravedlňujem [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] za to, že som dňa 28.03.2021 v extraviláne obce [REDAKOVANÉ] neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti ústne prednesenými vulgárnymi urážkami: „Odkiaľ si do piče došiel, z jakej piči?“, „Debil“, „Obyčajné hovno“, „Hajzlik“.*» Na vykonanie písomného ospravedlnenia uložila povinnému lehotu 5 dní od doručenia exekučného príkazu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namieta, že od podania návrhu na vykonanie exekúcie uplynul viac ako 1 rok a 6 mesiacov a napriek tomu dosiaľ nebola nepeňažná povinnosť vymožená.

9. Okresný súd bez prierahov poveril súdnu exekútoricu vykonaním exekúcie, tá však vydala upovedomenie o začatí exekúcie až po mesiaci a navyše so zmätočným obsahom – výzvou vypratať nehnuteľnosť. Následne vymohla od povinného trovy exekúcie, ale splnenie nepeňažnej povinnosti – ospravedlnenia spočiatku vôbec nevymáhala. Urobila tak až viac ako po roku od zamietnutia návrhu povinného na zastavenie exekúcie a k činnosti ju podnietila až druhá výzva okresného súdu.

10. Okresný súd pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie konal rýchlo, rozhodovanie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie mu však už trvalo 4 mesiace. Na žiadosť sťažovateľa, aby uložil súdnej exekútorke povinnosť konať, súd už reagoval nekoncentrovane. Exekútoricu iba opakovane vyzval na vyjadrenie k žiadosti povinného a na pasivitu exekútoriky po prvej výzve súd s adekvátnou rozhodnosťou nereagoval. Súd nereagoval ani na nesprávny postup exekútoriky, ktorá vydala príkaz na vykonanie exekúcie uskutočnením prác a výkonov napriek tomu, že § 192 Exekučného poriadku nepredpokladá vydanie exekučného príkazu, ale priamo ukladanie donucovacích opatrení, ktoré však exekútorica povinnému neuložila. Okresný súd tak úplne rezignoval na výkon dohľadu nad zákonnosťou postupu súdnej exekútoriky.

11. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že po podaní ústavnej sťažnosti súdna exekútorica 13. apríla 2026 predložila okresnému súdu písomnosť zaslanú sťažovateľovi povinným, ktorá má predstavovať ospravedlnenie, a súčasne súdu oznámila, že exekúciu považuje v časti o vymoženie nepeňažného plnenia za ukončenú. Podľa sťažovateľa predmetná písomnosť nezodpovedá exekučnému titulu, ktorý jasne určil, aká má byť textácia ospravedlnenia. Povinný sťažovateľovi takúto textáciu nezaslal, ale text doplnil o prejavy svojej tvorivosti, a to o rôzne úvahy a poznámky. Vyznenie celého textu nie je, že sa povinný sťažovateľovi ospravedlňuje,

ale že ho sťažovateľ stále otravuje a aby už mal od neho pokoj, tak mu píše. Takýto text nemožno považovať za splnenie povinnosti v súlade s exekučným titulom, a teda exekúcia v časti týkajúcej sa nepeňažnej povinnosti nemôže byť považovaná za skončenú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva prietáhovým postupom poverenej súdnej exekútorky a okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní.

13. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd v súvislosti s povahou exekučného konania dáva do pozornosti, že právomoc je v exekučnom konaní rozdelená medzi dva exekučné orgány – všeobecný súd a súdneho exekútora. Všeobecný súd zodpovedá za riadny výkon exekúcie, a to predovšetkým vo fázach, kde sa rozhoduje o právach a povinnostiach povinného. Tak to je napríklad pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pri rozhodovaní o návrhoch povinného a pod. Naproti tomu súdny exekútor je pri vedení exekúcie samostatný, napríklad pri voľbe spôsobu exekúcie a pod. Vychádzajúc z uvedeného, k zbytočným prietahom v rámci exekučného konania zo strany všeobecného súdu môže dochádzať vtedy, ak všeobecnému súdu je zákonom zverená právomoc a povinnosť rozhodovať. Všeobecný súd v rámci svojej právomoci zabezpečuje plynulý priebeh exekučného konania tak, aby nedošlo k zbytočným prietahom a aby bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty oprávneného a povinného v exekučnom konaní.

15. Inými slovami, špecifikom exekučného konania je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v jeho rámci koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať (II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018).

16. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95), pričom nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

17. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

18. Podľa názoru ústavného súdu nesústreďená činnosť súdnej exekútorke (nesprávna výzva na splnenie nepeňažnej pohľadávky v upovedomení o začatí exekúcie), resp. jej krátkodobá nečinnosť v období od rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekúcie po vydanie exekučného príkazu na vykonanie exekúcie zrážkami z dôchodku (od marca do septembra 2025), berúc do úvahy celkovú dĺžku napadnutého konania (podanie návrhu na vykonanie exekúcie 18. septembra 2024) a okolnosť, že vec sťažovateľa nespadá do okruhu konaní, pri ktorých sa vyžaduje osobitná rýchlosť konania, nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu záver o porušovaní základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom poverenej súdnej exekútorke. Uvedené platí aj pre postup okresného súdu, ktorému nemožno vyčítať dĺžku rozhodovania o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie v trvaní necelé štyri mesiace, ktorú hodnotí ústavný súd ako ústavne akceptovateľnú.

19. Navyše zo sťažovateľom predloženého oznámenia súdnej exekútorke zo 14. apríla 2026 adresovaného okresnému súdu vyplýva, že povinný zaslal sťažovateľovi písomné ospravedlnenie (ktoré exekútorke priložila), v dôsledku čoho považuje súdna exekútorke exekúciu v časti o vymoženie nepeňažného nároku za vymoženú a po doplatení trov exekúcie (zrážkami z dôchodku povinného) bude exekučné konanie ukončené. Písomné ospravedlnenie adresované sťažovateľovi korešponduje so znením, ktoré súdna exekútorke 26. marca 2026 uviedla v exekučnom príkaze adresovanom povinnému. Okrem toho v ňom povinný poukázal na skutočnosť, že sa už sťažovateľovi ospravedlnil aj osobne, čo mal povinný vziať na vedomie. Písomné ospravedlnenie doručoval aj súdnej exekútorke a žiadal ju, aby v tejto časti exekúciu zastavila.

20. Podľa ústavného súdu v danej veci bolo namieste poskytnúť súdnej exekútorke po využití inštitútu oprávnenia súdu proti exekútorovi podľa § 32 Exekučného poriadku primeraný čas na zjednanie nápravy. Súdna exekútorke do mesiaca od doručenia jej výzvy súdu vydala exekučný príkaz, na základe ktorého došlo následne k splneniu si povinnosti povinným.

21. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Napokon ústavný súd uzatvára, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby v budúcnosti po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu